

Voltants de Granollers : Indrets de Can Pujol

Fot. Guàrdia

FORA DEL MÓN

A JOAN MALAGARRIGA

Caminant bosc endins, a l'aventura,
se'm fa quasi de vespre enmig del dia:
una tènue claror tota verdosa
dóna aires de sagrada a aquella via
oberta en la natura,
i ma passa es va fent respectuosa.

Ni goso respirar, com si el silenci
fos pregària adequada
a un recés com aquell, on la brancada
s'ententeix espessa i enfortida,
fent amb fulles la volta
del gran temple on la vida
s'adora ella mateixa engelosida.

D'un tou de gespa mig jaient a sobre,
obro el meu llibre allà on el senyal mana.
Vull abstréure'm del lloc i sols atendre
al que l'autor de l'obra em vol fer entendre.
Però ma dèria és vana:
la veu d'allò que em volta només sento,
i alçò els ulls de la plana,
i els hi fixo de nou, i així em turmento
fins que en èxtasi caic, el llibre es tanca
i vaig, com un ocell, de branca en branca.

Majestàtic, llavors, ve a ensenyorir-se
de sobte, el vent, de l'alt dosser de fulles,

com pertorbant un món de delitances
que l'intrús obligués a deixondir-se
per, sense pietat, fer-ne despulles
quan qui sap si es nodria d'esperances!

D'orgue esdevé aquell so, i la temor meva,
en oir-ne els acords, s'és esvaïda:
aquest vent és l'amic que ve d'on neva,
d'on crema el sol, d'on salta la cascada,
d'on vers el cel el minaret s'eleva,
d'allà on el temps vernal té ferma estada.

De llunyedans vergers flairós arriba:
fa com el qui, acabat son llarg viatge,
amb impensat soroll truca a la porta,
i, amb sa abraçada, als seus el respir priva,
i el goig de fora els porta.

Aquest vent és l'amic de la natura:
no ve a fer mal: li duu major ventura.
I jo, fora del món, em sento lliure
de les baixes remors que fa la terra,
i, enmig de tanta pau, el nom de guerra
em sembla arcaic i que ni s'ha d'escriure.

I ara tornem al món, que hi hem de viure!

E. GUANYAVENTS